

Un llibre tristament oportú

DANIEL GARCIA-SALA

a Canal 9) havien explicat en tots els fóruns possibles en què s'estava convertint la televisió de tots els valencians.

Un deute de 1.200 milions d'euros a data d'avui, una plantilla triplicada, uns equips directius successivament esquitxats per sospites de corrupció. No faltava cap actor en aquest drama. El deute era el resultat d'una política econòmica alegre i despreocupada, regada amb cava als anys de bonança. La plantilla s'havia triplicat perquè quan Zaplana va guanyar les eleccions el 1995 va arraconar els professionals de l'etapa socialista i va portar la seua pròpia gent, i quan Franciso Camps va ocupar el seu lloc va repetir la mateixa operació. I la corrupció –ah, la corrupció!– va esclatar quan es va destapar tot l'afer Gürtel i es va saber que, quan es va encarregar a Canal 9 cobrir la visita del papa Ratzinger a València el 2007, les comissions subsegüents van córrer de mà en mà amb xifres milionàries.

Crit d'auxili i document històric

De tot això se'n deixa constància en aquest llibre, amb detalls sorprenents, de vegades inversemblants, sempre surrealistes. Un llibre que és un mecanisme per evacuar la tensió acumulada, però també un crit d'auxili i un document per a la història. Tot el que es podia fer malament es va fer malament. I, per no faltar, no hi falta l'autocrítica: "Tots en tenim de responsabilitats –escriuen els editors Borja Flors i Vicent Climent en el pròleg del volum–. Els treballadors, també. Durant aquests anys hem sigut còmplices necessaris del desgavell. Sovint hem oblidat que nosaltres havíem de ser els primers garants de la pluralitat i la transparència, que havíem d'exigir als nostres caps (laborals i polítics) el compliment escrupolós dels principis fundacionals de RTVV".

Però tot això no es va fer i ara cada actor del drama haurà d'interrogar-se sobre el seu propi paper. Els que van callar quan s'havia de parlar, els que van mirar cap a un altre costat, els que hi van col·laborar per voluntat pròpia. Ara ja no té remei. Quan es desballesta un mitjà públic, és la societat en el seu conjunt la que fracassa. És tot un país el que se'n va, durant molt de temps, a negre... ➔

Poques vegades un text ha resultat més oportú que aquest que ara glossaré. *Adéu RTVV* era, en realitat, el comiat col·lectiu d'un grapat de periodistes afectats per l'ERO de Canal 9 i Ràdio 9. L'actualitat, però (amb la revocació de l'ERO als tribunals i la subsegüent decisió d'Alberto Fabra de tancar la ràdio i la televisió públiques valencianes), ha vingut a precisar l'abast semàntic i la dimensió d'aquest adéu. Ara ja no són uns professionals acomiadant-se del seu lloc de treball, sinó tota una societat la que enarborava un mocador blanc per fer un últim senyal de dol per la seua televisió pública.

És curiós, sarcàstic i paradoxal, perquè la llei de creació de RTVV la posava com a mostra de la "presa de consciència dels nostres trets diferencials com a poble". Així ho recordava Adelaida Ferre en un article premonitori (publicat el 2009), que ara és el prefaci del recull de contribucions crítiques que constitueixen aquest llibre. Si la consciència emmudeix, si els mitjans públics es desballesten, alguna cosa molt greu està passant. I no deu ser, tanmateix, perquè no es va llançar el crit d'avís en el moment precís. Feia molt de temps que els sectors més combatius dels professionals de la casa, juntament amb el comitè d'empresa, estaven fent diverses crides públiques advertint del que estava passant al centre de Burjassot, seu de l'ens RTVV. Gent com Julià Alvaro i Juli Esteve (que el 2000 havia publicat *La televisió (im)possible. 10 anys d'informatius*

posava com a mostra de la "presa de consciència dels nostres trets diferencials com a poble". Així ho recordava Adelaida Ferre en un article premonitori (publicat el 2009), que ara és el prefaci del recull de contribucions crítiques que constitueixen aquest llibre. Si la consciència emmudeix, si els mitjans públics es desballesten, alguna cosa molt greu està passant. I no deu ser, tanmateix, perquè no es va llançar el crit d'avís en el moment precís. Feia molt de temps que els sectors més combatius dels professionals de la casa, juntament amb el comitè d'empresa, estaven fent diverses crides públiques advertint del que estava passant al centre de Burjassot, seu de l'ens RTVV. Gent com Julià Alvaro i Juli Esteve (que el 2000 havia publicat *La televisió (im)possible. 10 anys d'informatius*

ADÉU, RTVV
BORJA FLORS I
VICENT CLIMENT
(EDITORS)
PUBLICACIONS DE LA
UNIVERSITAT DE
VALÈNCIA
270 PÀG. / 15 €

ELS CLÀSSICS

El malson de cremar llibres

JORDI NOPCA

Ray Bradbury és un dels escriptors de fantasia més emocionants de la segona meitat del segle XX. Nascut el 1920 i mort el 2012, va començar a tenir contacte amb els altres mons possibles als set anys, gràcies a revistes i a les descobertes de Buck Rogers i els llibres de John Carter of Mars. El seu llegat literari inclou més de 400 narracions, agrupades en llibres com *Les daurades pomes del sol* (1953), *Remei per a melancòlics* (1959) i *Les màquines de l'alegria* (1964).

Bradbury imaginava el dia de demà amb la vista girada amb un punt de nostàlgia cap al passat, un sentiment que fa acte de presència en els dos llibres més coneguts: *Les cròniques marcianes* (1950) i *Fahrenheit 451* (1953), distopia en què els bombers, en comptes d'apagar focs, els encenen, i amb una finalitat temible: cremar els llibres perquè la gent deixi de pensar. El seu protagonista és Guy Montag, un dels bombers d'elit. La seva vida comença a canviar després de conèixer una nova veïna, l'adolescent Clarisse McClellan. Tot i que les converses amb ella fan trontollar una mica la seva vida aparentment confortable, no és fins que la noia desapareix que Montag pren una decisió controvertida: robar un dels llibres que hauria de cremar. És l'inici d'un viatge –sense retorn possible– contra el totalitarisme, que vol imposar la ignorància a qualsevol preu. ➔

FAHRENHEIT 451
RAY BRADBURY
EDICIONS 62
TRADUCCIÓ DE
JAUME
SUBIRANA
208 PÀG. / 9,95 €
(DIUMENGE,
AMBLARA)

L'APARADOR

ARA

FICCIÓ

Boja per ell
HELEN FIELDING
Edicions 62/
Planeta

Catorze anys després de la primera seqüela de Bridget Jones, Helen Fielding revisita el seu personatge mundialment famós. Traduïda en català per Ernest Riera, la novel·la insisteix en una Bridget divertida, caòtica, entraniable, capaç de perdre el cap per un home, tot i que els anys no passen en va... El llibre incorpora algunes de les noves formes de comunicació i autopromoció personals: missatges de mòbil, xats, piulades i converses de WhatsApp.

Les coses invisibles
RAMON TOLOSA
Angle editorial

NO-FICCIÓ

Les coses invisibles, Ramon Tolosa (Barcelona, 1959) s'ha plantejat una novel·la de premissa intel·ligent: en el primer capítol, la Teresa observa un accident des de la cruïlla de dos carrers de l'Eixample, però no en pot captar tots els detalls. A partir d'aquí, coneixem la història del Manel, la Sandra, l'Anna, l'Aissatou i el Ferran, que gràcies a enregistrar l'escena congela l'instant en què es produeix el canvi més important de la vida de la narradora.

Les muntanyes són...
GARY SNYDER
Tushita Edicions

POESIA

Tushita Edicions combina la publicació de poesia amb llibres de viatges. *Les muntanyes són la teva ment*, el primer títol del poeta beat Gary Snyder traduït al català –se n'han encarregat José Luis Regojo i Jaume Subirana–, reuneix tots dos vessants: es tracta d'un recull de poemes del nord-americà que parlen de les muntanyes dels estats de Washington i Califòrnia. Snyder va ser guardabosc durant anys i en coneix tots els racons.